

- Ds. ROORDA. God in den hemel!
- Dr. WIERSSUM. Neen, laat mij gaan. Het hoeft niet ernstig te zijn. Komt wel meer voor. (*Hij snelt de gang in, en de trappen op. Na een minuut — stem door de holle gang*). Zij leeft. Blijf kalm beneden, Roorda.
- ROORDA en JANSJE. Goddank!
- Ds. ROORDA (*valt in een stoel*). Wat wàs er toch?
- JANSJE. Och dominee, het was alles zoo raar. Toen U in de kerk was, heeft mevrouw in de puntjes alles klaar gemaakt voor het eten met den kerkeraad. Het blauwe servies was uit de kast gehaald, en de nieuwe servetjes werden in puntjes gevouwen. Ze zette zelfs bloemen op tafel. En toen is ze weg gegaan naar boven, bij Wiesje, — maar ze bleef maar weg, ze bleef maar weg. Toen ben ik is gaan kijken. En daar lag ze nu.... Wat zou er toch gebeurd zijn? Zou ze een flauwte hebben?
- Ds. ROORDA. En Wiesje. Was Wiesje goed?
- JANSJE. Ja Wiesje sliep lekker, de stumperd.
- Dr. WIERSSUM (*komt terug. Hij beheerscht zich tot kalmte*). Je vrouw is buiten gevaar. En het kind is gezond. Ga jij maar stil naar de keuken, Jansje, Mevrouw is wat ongesteld, maar er is geen kwaad bij. Ze wordt al beter.
- Ds. ROORDA (*ademloos*). Heeft ze zich willen....
- Dr. WIERSSUM. Ja. Ik begrijp niet hoe ze aan dat goed kwam. Ik geef het nooit af uit mijn apotheek. Maar het komt terecht. Ze is gelukkig „ondeskundig”. Kerel je moet haar goed bewaken.
- Ds. ROORDA. Wat zei ze, toen ze bij kwam?
- Dr. WIERSSUM (*zwijgt*).
- Ds. ROORDA. Sprak ze niet?
- Dr. WIERSSUM. Wil je het weten.
- Ds. ROORDA. Ja.
- Dr. WIERSSUM (*bijna plechtig*). Bid voor mij. (*Lang zwijgen*).
- Ds. ROORDA (*kampt met een ontzettende ontroering*). Wil je mij een dienst bewijzen? Ga dan even zien naar de regeling binnen, voor den kerkeraad. Ga dan, laat me dan even alleen.
- Dr. WIERSSUM (*gaat stil naar de deur, Sluit die geruischloos*).
- Ds. ROORDA (*sluit de gordijnen van het studeervertrek. Dan, langzaam zinkt hij op de knieën, zijn hoofd in zijn handen*).

Doek.
